

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 16 september 2011 in zaken
nrs. 11/27647, 11/27649, 11/27650 en 11/27651 in de gedingen tussen:

(hierna: de man) en (hierna: de vrouw;
hierna tezamen: de vreemdelingen)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 24 augustus 2011 heeft de minister aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 16 september 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 september 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zich zonder nadere motivering niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de asielrelazen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht missen. Hij betoogt daartoe dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielaanvraag wordt uitgegaan van de naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister behoort en die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De voorzieningenrechter heeft zijn eigen oordeel als maatstaf genomen in plaats van te toetsen of hij, gelet op de gegeven motivering in de besluiten van 24 augustus 2011, in redelijkheid tot zijn oordeel heeft kunnen komen. In voormelde besluiten is aangegeven dat en waarom er geen geloof wordt gehecht aan de gestelde incidenten op 12 juni 2011 en 3 juli 2011, waarbij de man zou zijn aangehouden en mishandeld. Van een motiveringsgebrek is dan ook geen sprake, aldus de minister.

2.1.1. De voorzieningenrechter heeft overwogen en in hoger beroep is niet bestreden dat de minister het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdelingen heeft kunnen tegenwerpen.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, vermeld onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen

positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.1.3. De minister heeft zich in de besluiten van 24 augustus 2011 en de daarin ingelaste voornemens op het standpunt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de door de vreemdelingen gepresenteerde feitelijke gebeurtenissen op 12 juni 2011 en 3 juli 2011, het gestelde ontslag van de man dat door de autoriteiten zou zijn opgelegd en de door de autoriteiten aan hem toegedichte politiek criminele activiteiten. Daaraan heeft de minister ten grondslag gelegd dat de vreemdelingen over het incident aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen op 12 juni 2011 bevreemdingwekkende verklaringen hebben afgelegd die op onderdelen tegenstrijdig zijn. De minister acht het bevreemdingwekkend dat de man en zijn vriend, genaamd , werden aangehouden en in een arrestantenbus werden geplaatst, terwijl de vrouw, die foto's maakte, niet werd aangehouden. Niet valt volgens de minister in te zien waarom de aanwezige mannen een grotere bedreiging vormden dan de vrouwen. Het was immers de vrouw die de foto's nam en hiermee de aandacht op hen vestigde. Voorts was het nemen van de foto's aanleiding voor de autoriteiten om mede te delen dat er een nader onderzoek zou plaats vinden. Daarnaast blijkt uit de verklaringen van de vreemdelingen niet dat de man en de vriend zich dreigend hebben opgesteld, noch dat zij voor zodanige problemen zorgden dat het logisch was dat alleen zij en niet de vrouw werden opgepakt.

De voorzieningenrechter heeft daarover overwogen dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het bevreemdingwekkend is dat de man en zijn vriend wel werden gearresteerd en de vrouw niet, terwijl de vrouw nota bene foto's aan het maken was. Zoals de vreemdelingen ook hebben verklaard, vormden de aanwezige mannen bij de grens met Polen, waar chaos heerste wegens blokkades van auto's, kennelijk meer een bedreiging dan de vrouwen. Deze stelling wordt versterkt door de verklaringen van de vreemdelingen in hun gehoren. Blijkens het nader gehoor van de vrouw stapten de man en de vriend uit de auto en begonnen zij te schreeuwen toen zij zagen dat de vrouw door de agent werd weggeduwd. De man heeft hierover in zijn nader gehoor verklaard dat het bloed in zijn ogen sloeg en dat hij boos werd toen hij dat zag. Niet uitgesloten kan worden dat van deze gedragingen dreiging uitgaat naar de politieagenten en dat zij de man en zijn vriend om deze reden hebben

gearresteerd. Daarbij dient tevens in ogenschouw te worden genomen dat de fotocamera kapot is gegooid, zodat de vrouw hiermee reeds is gestraft voor het nemen van foto's. Bovendien is het van algemene bekendheid dat het zeker geen regel is dat altijd iedere aanwezige gearresteerd wordt bij een dergelijk voorval, aldus de voorzieningenrechter.

2.1.4. De minister heeft zich in voormelde besluiten en de daarin ingelaste voornemens voorts op het standpunt gesteld dat het bevreemdingwekkend is dat de man en zijn vriend na het tonen van documenten, wegens goed gedrag en het zich kunnen identificeren, zijn vrijgelaten. Dit is vreemd omdat de man heeft verklaard dat zij de enigen waren die werden vrijgelaten en de bus, een speciale arrestantenbus, vol zat met mensen alsook dat op het moment dat hij uit de bus stapte de situatie was gekalmeerd. Voor zover wordt gesteld dat zij zijn vrijgelaten omdat zij zich als enigen zouden hebben kunnen identificeren, merkt de minister op dat blijkens openbare informatie het hebben van een paspoort in Wit-Rusland verplicht is vanaf 16 jaar. Daarnaast vond de gebeurtenis plaats bij een grensovergang, waarbij mag worden verondersteld dat mensen doorgaans een paspoort bij zich dragen daar zij de intentie hebben deze grens over te steken. Dat de man mocht vertrekken omdat het goed voorstelbaar is dat de politie de echte raddraaiers heeft willen arresteren, betreft een niet nader onderbouwde veronderstelling en kan niet leiden tot een ander oordeel, aldus de minister.

De voorzieningenrechter heeft daarover overwogen dat de minister niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het bevreemdingwekkend is dat alleen de man en zijn vriend in een volle bus zijn vrijgelaten omdat zij hun documenten zouden hebben getoond dan wel wegens goed gedrag. De man heeft verklaard dat zij op de voorste rij in de bus zaten en dat achter hen mensen herrie aan het maken waren. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het niet onlogisch dat zij als eersten uit de bus mochten stappen, nadat zij hun documenten (vrij snel) hadden getoond. Voorts is niet uitgesloten dat andere mensen in de volle bus nadien ook zijn vrijgelaten, nu de man heeft verklaard dat hij verder niet heeft gekeken.

2.1.5. De minister heeft zich in voormelde besluiten en de daarin ingelaste voornemens verder op het standpunt gesteld dat het bevreemdingwekkend is dat de vriend van de man alsnog de grens met Polen heeft kunnen oversteken, terwijl de politie had medegedeeld dat er nader onderzoek zou volgen en de politie reeds dezelfde avond bij de man zelf langs zou zijn geweest. Daarbij wordt de grens tussen Wit-Rusland en Polen streng gecontroleerd, met name op illegale grensoverschrijding, waardoor er van uitgegaan kan worden dat de documenten van Ivan door de grenspolitie zijn gecontroleerd. Dat zij hem alsnog hebben toegestaan het land te verlaten duidt er niet op dat men de intentie had nader onderzoek te verrichten naar hem dan wel de man. Dat de politie Ivan liet gaan omdat men wist waar hij zou zijn en hij niet eeuwig in Polen zou verblijven maakt vorenstaande niet anders. Op het moment van vertrek van de man was Ivan immers nog altijd niet teruggekeerd. Voorts waren er geen garanties dat hij terug zou moeten keren naar Wit-Rusland. Indien de autoriteiten Ivan daadwerkelijk verdachten van criminele politieke activiteiten is het niet logisch dat men hem naar het buitenland zou laten vertrekken, aldus de minister.

De voorzieningenrechter heeft daarover overwogen dat de minister niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het bevreemdingwekkend is dat de vriend van de man de grens kon passeren, terwijl nadrukkelijk is gezegd dat nog contact zou worden opgenomen voor een nader onderzoek. Niet is gebleken dat de vriend onder huisarrest is geplaatst noch dat hij gearresteerd was. Bovendien kunnen de Wit-Russische autoriteiten te allen tijde nader onderzoek naar hem verrichten indien zij dit zouden willen. Evenmin is gebleken dat de grens met Polen was gesloten, zodat het de vriend vrij stond om de grens over te steken, aldus de voorzieningenrechter.

2.1.6. Ten slotte heeft de minister zich in voormelde besluiten en de daarin ingelaste voornemens op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de notebook die door de autoriteiten zou zijn ingezien. De vrouw heeft verklaard dat er een film over de president op stond die ze had gedownload via internet, terwijl de man heeft verklaard dat deze film is verkregen via de harde schijf van een vriend. In de correcties en aanvullingen van de vrouw wordt vermeld dat de film via vrienden is verkregen en op een usb-stick is gezet. Dit brengt geen verheldering, nu geen verklaring wordt gegeven voor het feit dat het een en ander niet goed in het gehoor is weergegeven. Daarbij zijn de correcties en aanvullingen op een gehoor niet bedoeld om tegenstrijdige verklaringen die een essentieel onderdeel van het relaas betreffen, recht te zetten. Overigens wekt het volgens de minister bevreemding dat de autoriteiten de notebook, waarop belastend materiaal zou staan, niet hebben ingenomen maar de inhoud naar een geheugenkaart zouden hebben overgezet.

De voorzieningenrechter heeft daarover overwogen dat de minister niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat de vreemdelingen tegenstrijdig hebben verklaard over het filmpje ten aanzien van Weliswaar heeft de man verklaard dat hij het filmpje van de harde schijf van een vriend heeft verkregen terwijl de vrouw heeft verklaard dat het filmpje is gedownload van internet, maar in de correcties en aanvullingen op het nader gehoor van de vrouw is deze tegenstrijdigheid volgens hem afdoende hersteld. In dit licht bezien acht de voorzieningenrechter het niet vreemd dat de notebook niet is meegenomen, nu de belastende informatie door middel van een usb-stick van de notebook is gehaald en het filmpje is verwijderd van de notebook, blijkens de verklaringen van de vrouw.

2.1.7. De minister is in voormelde besluiten op de hiervoor onder 2.1.3. tot en met 2.1.6. beschreven wijze gemotiveerd ingegaan op hetgeen de vreemdelingen in hun zienswijzen hebben aangevoerd ter bestrijding van het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van de relazen. Gelet op het hiervoor onder 2.1.2. uiteengezette toetsingskader, biedt hetgeen de vreemdelingen in beroep hebben aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat het asielrelaas van de vreemdelingen niettemin positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is, onvoldoende is gemotiveerd en derhalve de toetsing in rechte niet kan doorstaan. Dat de door de vreemdelingen afgelegde verklaringen ook op andere wijze kunnen worden beoordeeld dan de minister heeft gedaan, biedt geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op voormeld standpunt heeft kunnen stellen. De voorzieningenrechter heeft dit

niet onderkend.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. In beroep heeft de man aangevoerd dat door de minister ten onrechte de conclusie wordt getrokken dat hem geen politieke criminele activiteiten worden toegedicht in zijn land van herkomst. Hij is politiek bewust en heeft duidelijk gemaakt dat hij tegen de huidige autoriteiten in Wit-Rusland is. Dit is voor de autoriteiten voldoende om hem politieke criminele activiteiten toe te dichten.

2.3.1. De minister heeft zich in het besluit van 24 augustus 2011 en het daarin ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat de autoriteiten van Wit-Rusland de vreemdeling om enige reden zouden verdenken van het plegen van politiek criminele daden. Aan de gestelde gebeurtenis van 12 juni 2011 wordt geen geloof gehecht. Voorts heeft hij verklaard dat hij tegen het regime van de zittende president is, maar nooit een harde actie heeft uitgevoerd. Daarnaast heeft hij verklaard dat hij niet lid was van een politieke beweging. Dat de vreemdeling politiek bewust is maakt niet dat dit bekend is bij de autoriteiten, aldus de minister.

2.3.2. Gelet op hetgeen in 2.1.7. is overwogen heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. In hetgeen voor het overige is aangevoerd heeft de minister terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij te vrezen heeft voor de autoriteiten.

De beroepsgrond faalt.

2.4. In beroep heeft de man voorts aangevoerd dat hij gewetensbezwaren heeft tegen de dienstplicht in zijn land van herkomst. Zijn diepgewortelde overtuiging schrijft dienstweigering of desertie voor. Daarnaast heeft hij vanwege zijn politieke overtuiging een gegronde vrees voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie.

2.4.1. De minister heeft zich in het besluit van 24 augustus 2011 en het daarin ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat het feit dat de vreemdeling niet in dienst is gegaan niet direct is te classificeren als dienstweigering of desertie. De vreemdeling heeft verklaard dat hij reeds op 25 januari 2011 is opgeroepen voor zijn militaire dienstplicht en dat er, zoals gebruikelijk is in Wit-Rusland, op de avond voor zijn vertrek een feest heeft plaatsgevonden om zijn vertrek te vieren. Volgens zijn verklaringen is hij de volgende dag niet in dienst gegaan, omdat hij in het ziekenhuis lag vanwege een mishandeling, waarnaar de politie een onderzoek heeft ingesteld. Hieruit blijkt dat de vreemdeling wel degelijk van plan was in dienst te gaan en dat dit uitsluitend vanwege een ziekenhuisopname niet is gebeurd. Dit geeft geen blijk van gewetensbezwaren ten aanzien van het vervullen van de militaire dienstplicht. Voorts heeft de vreemdeling verklaard dat hij nadien niet meer

in dienst wilde gaan vanwege zijn slechte hart. Hieruit blijkt evenmin dat de vreemdeling gewetensbezwaren zou hebben dan wel een diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijft of dat hij vanwege zijn politieke overtuiging een gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie. Gelet hierop wordt geen reden gezien om te concluderen tot vluchtelingschap, aldus de minister.

2.4.2. De minister heeft zich op grond van de hiervoor onder 2.4.1. weergegeven overweging terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling wegens de door hem gestelde dienstweigering niet kan worden aangemerkt als vluchteling. De beroepsgrond faalt.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de voorzieningenrechter bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans diensengevolge buiten het geding.

2.6. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 16 september 2011 in zaken nrs. 11/27647 en 11/27650;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

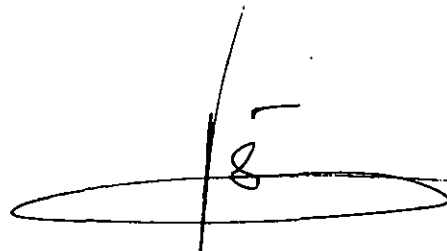
w.g. Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 augustus 2012

563.

Verzonden: 6 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser